

Sygn. akt I CSK 296/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M. R.  
przy uczestnictwie Miasta W.  
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ustala, że  
każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim  
udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik postępowania zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 listopada 2016 r. naruszenie art. 172 § 1 i 2 k.c., art. 206 k.c., art. 209 k.c., art. 336 k.c., art. 339 k.c. oraz art. 176 § 1 i 2 k.c. i art. 6 k.c., a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadnił oczywistą jej zasadnością ze względu na sprzeczność z powszechnie akceptowanym, utrwalonym i niebudzącym wątpliwości stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym współwłaściciel żądający stwierdzenia zasiedzenia idealnego udziału innego współwłaściciela musi dać wyraz temu, że rozszerzył zakres swojego posiadania ponad realizację uprawnienia wynikającego z art. 206 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK

225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Wniosek powinien jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarga kasacyjna uczestnika postępowania nie dowodzi tak rozumianej oczywistej jej zasadności. Skarżący pomija w swojej argumentacji, że wskazywane przez niego kwestie rozszerzenia zakresu samoistnego posiadania ponad realizację uprawnień, o których mowa w art. 206 k.c., były przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu drugiej instancji. Skarżący nie wykazał, aby zaskarżone postanowienie zawierało kwalifikowane, widoczne *prima facie* naruszenia wskazanego przepisu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania orzekł stosownie do art. 520 § 1 k.p.c.

aw

jw